

På plenarforsamlingens møde den 28. november blev den i den særlige komité vedtagne resolution enstemmigt godkendt.

Debatten.

I de indledende redegørelser 15. og 16. november refererede de to regeringer i specialkomiteen deres standpunkt. I debatten, som fandt sted nogle dage senere, deltog talrige delegationer. Et overvejende antal af talerne henstillede til parterne at genoptage de bilaterale forhandlinger. Der var overvejende tilslutning til det synspunkt, at sagen, såfremt parterne ikke kunne nå til forståelse, skulle henvises til den internationale domstol i Haag.

Indere og indo-pakistanere i Den sydafrikanske Union.

(Dagsordenens punkt 75).

I spørgsmålet om behandlingen af den indiske befolkning i Sydafrika, som siden 1946 har stået på generalforsamlingens dagsorden, blev der på 15. generalforsamling atter vedtaget en resolution med opfordring til den sydafrikanske regering om at træde i forhandling med Indien og Pakistan.

Sydafrika har ikke efterkommet denne opfordring, og ingen af medlemsstaterne har taget skridt til at bistå med iværksættelse af sådanne forhandlinger.

På 16. generalforsamling vedtoges specialkomiteen og derefter af plenarforsamlingen enstemmigt en resolution, der ganske svarer til den på forrige samling vedtagne. Blandt forslagsstillerne til resolutionen var Norge og Sverige.

Sydafrika bestrider under henvisning til pagtens art. 2 (7), at FN har kompetence i sagen.

Oman-spørgsmålet for FN.

(Dagsordenens punkt 23).

Oman-spørgsmålet forelagdes første gang for De Forenede Nationer i 1957, indbragt af Den arabiske Liga for sikkerhedsrådet. Rådet afslog imidlertid at optage det på sin dagsorden. Afslaget blev givet med 5 stemmer for, 4 imod (hvoriblandt Sverige og Sovjetunionen), og 2 (Kina og USA) afholdt sig fra at stemme.

Den aktuelle baggrund for at rejse spørgs-

målet var, at sultanen af Muscat og Oman under henvisning til en fra gammel tid bestående venskabs- og handelstraktat med Storbritannien havde tilkaldt britisk hjælp i anledning af et oprør i Oman, hvortil den religiøse leder, Iman'en af Oman, havde sluttet sig med henblik på at frigøre Oman fra sultanens kontrol.

Oman-spørgsmålet blev optaget på 15. generalforsamlings dagsorden på foranledning af Den arabiske Ligas 10 medlemsstater under påberåbelse af, at situationen udgjorde en trussel imod international fred og sikkerhed.

15. generalforsamling nåede imidlertid ikke at færdigbehandle spørgsmålet og besluttede at udsætte drøftelserne til 16. generalforsamling.

På 16. generalforsamling kom spørgsmålet til behandling i den særlige politiske komité.

Resolution.

De arabiske lande og bl. a. Indonesien og Jugoslavien fremsatte et resolutionsforslag, der med henvisning til FNs kolonierklæring (1) anerkendte Oman-befolkningens ret til selvbestemmelse og uafhængighed, (2) opfordrede til tilbagetrækning af udenlandske tropper fra Oman, (3) opfordrede parterne til fredeligt at ordne deres mellemværende med henblik på at genoprette normale forhold i Oman.

Der foretoges delafstemning. Sidste paragraf i udkastet vedtoges med 37 stemmer for, 14 imod og 26 undlod at stemme.

Første paragraf vedtoges med 29 stemmer for, 20 imod og 32 lande undlod at stemme. Imod stemte foruden Storbritannien Danmark, Island, Norge og Sverige, Canada og USA. Blandt andet Finland og Indien undlod at stemme.

Anden paragraf vedtoges med 36 stemmer for, 20 imod, og 31 lande undlod at stemme. Imod stemte de samme lande, som gik imod første paragraf.

Resolutionen som helhed vedtoges med 38 stemmer for, 21 imod, medens 29 lande afholdt sig fra at stemme. Alle de nordiske lande stemte imod.

I plenarforsamlingen blev resolutionen sat til afstemning uden debat. Der blev afgivet 33 stemmer for, 21 imod og 37 lande afholdt sig fra at stemme. Resolutionen blev dermed forkastet, idet den ikke opnåede det nød-